

разногласието въ живота му. Това сж паталогически състояния, отъ които човѣкъ трѣбва да се освободи. Всички болести, които съвременната медицина познава, се дължатъ все на живи сжщества, на тѣй нареченитѣ микроби. Напримѣръ, безвѣрието се дължи на единъ родъ микроби, злбата — на другъ родъ микроби. Тѣзи отрицателни състояния въ човѣка се дължатъ, въ сжщностъ, на изверженията на микробитѣ, които образуватъ въ организъма му редъ отрови и киселини. И затова, когато казваме, че злото се побеждава съ добро, разбираме, че въ доброто сжществува единъ принципъ, чрезъ който тѣзи микроби могатъ да се отстранятъ. Злото е животъ, подобенъ на нашия. Следователно, и злото е на мѣстото си. Злото представя красива, мощна сила, която невидимиятъ свѣтъ използува на време и на мѣсто. Момцитѣ обикновено търсятъ красиви моми, но тѣ не знаятъ, че красивитѣ моми сж зло въ живота. Това не значи, че красивата мома, сама за себе си, е зло, но тя иска хубави дрехи, обуца, удоволствия — нѣща, за подържането на които сж нужни хиляди и милиони. Въ този смисълъ, красивата мома е зло въ свѣта. За тази красива мома момъкътъ може да лежи въ затворъ. Тя ще бжде щастлива, а той — нещастенъ; тя ще иска това-онова, ще има приятели, ще живѣе, както иска, а той ще се измжчва. Този момъкъ ще каже: Господи, защо ми даде това зло? Не, красивата мома е благо, което момъкътъ е получилъ преждевременно. Идея има красивата мома! Тя казва на момъка: Ти можешъ ли да изпълнишъ сърцето ми съ красиви чувства? — Не мога. — Тогава азъ ще си намѣря другъ момъкъ. — Можешъ ли да изпълнишъ ума съ свѣтли мисли? — Не мога. — Тогава азъ ще си намѣря другъ момъкъ. Питамъ: какво зло има въ това? Следователно, ако не искате да се измжчвате, не ограничавайте красивитѣ моми и момци! Какво виждаме днесъ въ свѣта? Красивитѣ моми и момци ги затварятъ, ограничаватъ; богатитѣ и силнитѣ хора вързватъ, букаи турятъ на ржцетѣ и краката имъ. Слабитѣ никой не вързва, никой не ограничава, но тѣ сами сж вързани на леглата си.

Сега, за да се избегнатъ аномалиитѣ, паталогичнитѣ състояния въ живота, трѣбва да се приложи Божественото учение. Като се заговори за това учение, и най-великитѣ писатели се изказватъ едностранчиво. Въ нѣкои отношения тѣ разсжждаватъ добре, но щомъ дойдатъ до този въпросъ, веднага мисълта имъ се отклонява отъ правия пжтъ. Тѣзи